

Reisebrev fra en ukes reise til Bukavu, DR Kongo i februar 2016.

Bilen hopper og bumper langsomt oppover åssiden på smale, slyngete og ikke minst hullete veier. Rød leirjord. Vi kikker mot himmelen og håper det ikke blir regn. I så fall må vi snu, for regn betyr at leirjorden blir såpeglatt og helt ufremkommelig på få minutter.

Vi skal besøke i alt 9 skoler med rundt 4000 barn i løpet av vårt ukelange besøk i Bukavu. I tillegg skal vi gjennomføre et to dagers lærerseminar om relasjoner og få bedre kjennskap til

kongolesisk kultur ved å bo sammen med, lage mat sammen med og spise sammen med våre kongolesiske venner. Skolekomiteen har ordnet med besøk hos «far» på 93 år som fortsatt bor i sin stråhytte, og jammen har de ikke ordnet med et besøk hos Mwami Kabare også, bashifolkets konge.

De 9 skolene vi samarbeider med holder til i skolebygg av veldig varierende kvalitet. Noen få er solide murbygninger, men de fleste skolene er lave trebygninger, fra elendige skur med jordgulv, glisne vegger og tak som lekker til rimelig greie brakker. Mulambula, som vi er på vei til akkurat nå, hører til den siste kategorien.

På veien passerer vi frodige bananlunder, enkle hytter, falleferdige skur med et stykke stoff av ubestemmelig farge der det burde ha vært en dør. Vi passerer kvinner med tunge bører på ryggen, krumbøyd under vekten. De er kanskje ikke så gamle som de ser ut til disse kvinnene, det nesten umenneskelige slitet legger nok raskt flere år til deres egentlige alder. Andre kvinner sitter i veikanten med en pyramide tomater foran seg, eller meloner, bladgrønnsaker, mens andre selger en slags bakverk, små lapper eller pannekaker.

Snart er vi på toppen av åsen, og utsikten åpner seg - mot Kivusjøen. Et vakkert landskap. Og der ligger skolen vi skal besøke – Mulambula. Vi hører den før vi ser den. Elever og lærere på Mulambula vet hvordan de skal uttrykke velkomstglede.

En lang rekke jenter i fargerike klær kommer syngende mot oss og geleider oss bort til flokken av ventende elever, mange med bananpalmeblader i hendene. Så overtar en annen gruppe sangen, før et helt lite opptog kommer buktende og dansende mot oss, alle med gaver i hendene: trefigurer, et stort bilde, egg og en stor og fargerik hane. Vi får vite at dette er den tradisjonelle mottakelsen av Mwami Kabare, kongen. For en opplevelse – og for en ære.

Elever og lærere jubler nok også for tomten de nylig kunne kjøpe for penger fra elever i Bergen. Rektor Safari gleder seg stort til å kunne utvide skolen, og det trengs, for mer enn 30 % av barna i området går ikke på skole. Vi ser dem, den lille flokken, uten skoleuniformer, som står i utkanten og følger intenst med på det som foregår. Rektor Safari ønsker seg en skole med plass til 1000 elever!

Flere og bedre skolebygg står sentralt i samarbeidet mellom Bergen og Bukavu, men prosjektet handler like mye om bygging av holdninger, både i Bergen og Bukavu, om relasjoner, om likeverd, kulturutveksling og gjensidig læring.

Vi lærte antakelig like mye, både vi som planla og gjennomførte seminaret, og rektorer og lærerne fra 24 skoler som deltok. Entusiasme, åpenhet, latter og faglig engasjement. Det frister så absolutt til gjentakelse.

Vi sier adjø til elever og lærere på Mulambula skole og følger de smale, slyngete veiene ned igjen, helt ned til Kivu-sjøen, før vi igjen tar fatt på en klatretur oppover åssiden. Vi har flere skoler å besøke og flere nyinnkjøpte tilleggskomputer å kikke på. Det er fantastisk å kunne se så konkrete resultater av det viktige arbeidet som gjøres både i Bergen og Bukavu for å gi flere barn skolegang. Vi siterer gjerne Nelson Mandela som sier at «Education is the most powerful weapon to change the world.»

For Urafiki

Kjersti Werner

